

[Arne Melchior]

Jeg har sandelig ikke kritiseret hr. Svend Heiselberg for, at han giver udtryk for sin mening, men jeg har vel lov til, ja, jeg har vel pligt til at kritisere hr. Svend Heiselbergs mening, hvis jeg finder, den er forkert. Det er vel meninger, vi debatterer. Det er ikke personen, det gælder.

Hr. Svend Heiselberg kan sige lige hvad han vil, og han skriver og siger jo også meget, og det er hans fulde ret. Men når han optræder som ordfører for et af regeringspartierne og bringer sig i modsætning til de andre ordførere for regeringspartierne og til ministerens på regeringens vegne klart fremstillede sagsammenhæng, som vi lige har hørt her for 20 minutter siden, har jeg selvfølgelig al anledning og selvfølgelig al ret til at sige til hr. Svend Heiselberg, at efter min lille overbevisning er han i uoverensstemmelse med den aftale, hans parti er forpligtet af.

Jeg vil yderligere tillade mig at kritisere bemærkningen om, at Venstre er opmærksom på, at der skal spares. Det er jo en slags æselspark bl.a. til regeringskollegaer for, at de ikke skulle være det.

Men stadig væk efterlyser jeg: hvad er det for besparelser, hr. Svend Heiselberg tænker på? Det er nemt nok at slå ud med armene og sige: vi skal spare. Jamen er der ikke åbent for spareforslag hver evig eneste dag? Jeg er sikker på, at finansministerens brevkasse tager imod døgnnet rundt.

(Kort bemærkning).

Svend Heiselberg (V):

Jeg vil tro, at det er spildte Guds ord på Balle-Lars.

Jeg vil gerne spørge, hvad det er for uoverensstemmelser, man gør sig skyldig i ved at nævne besparelser. Noget andet er, at man i statens tilfælde da meget gerne måtte undersøge, om en del af anlægsudgifterne kunne hentes gennem besparelser på andre statslige udgiftskonti.

Jeg vil gerne vide, hvorfor det skulle være i uoverensstemmelse med nogen aftale, at man gerne måtte undersøge det.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Vi er tilbage til talerrækken.

Tommy Dinesen (SF):

Det er ved at blive en interessant situation. Man kan ikke lade være med at tænke på, om ikke Socialdemokratiet skulle have prøvet på at tage kontakt med de Radikale og SF i stedet for med de fire borgerlige partier, der ikke rigtig kan finde ud af det. Men det kan jo ske, at vi kommer tilbage til det.

Hvis jeg skal holde mig til forslaget, må jeg sige, at jeg fik den opfattelse, da jeg læste det: nu har de i Fremskridtspartiet nok sidet og raflet om, hvilket gammelt forslag de skulle fremsætte på ny, og så er de altså faldet over det her.

Det er tredje gang inden for et års tid, vi diskuterer det, og der har aldrig været flertal for det. Derfor skal jeg ikke kommentere det ret meget bortset fra at sige, at jeg kan se, at man i bemærkningerne til forslaget selv er inde på, at denne sag er tabt. Det står der oven i købet.

Det eneste, jeg kan være enig med Fremskridtspartiet i i bemærkningerne, er, når man rejser tvivl om, hvorvidt anden del af projektet vedrørende Storebælt nogen sinde vil blive til noget. Det er vi nogle der vil arbejde imod.

Jeg kunne da godt tænke mig at spørge Fremskridtspartiet, om det i fremtiden er alle broer og tunneler i dette land, der skal privatfinansieres, om man skal betale for at bruge dem, og hvem der skal betale for dem, hvis de giver underskud. Hvem skal så overtage dem? Det kunne det være meget interessant at få at vide.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg har taget en stor bog med i dag, fordi det er en spændende diskussion om, hvad der er bedst for samfundet: offentlig eller privat finansiering af det anlæg, vi her taler om.

Rent faktisk forholder det sig sådan, at det er undersøgt flere gange. Den seneste særdeles kvalificerede undersøgelse, vi har på området, findes i den rapport, der hedder »En fast forbindelse«, hvor ejerforhold, finansiering, beskæftigelse, betalingsbalance og rentabilitet er undersøgt af P. Nyboe Andersen, Nils Groes og Hans Zeuthen. I den står der på så godt som hver anden side, at uanset hvordan man finansierer, er belastningen for det danske samfund stort set ens.